

έκδοση δρόμου της αντιφασιστικής συνέλευσης antifa selanik
μάρτιος 2015_τεύχος 7

Το antifa selanik είναι μία αντιφασιστική συνέλευση που συγκροτήθηκε και δρα στους δρόμους της Θεσσαλονίκης.
Antifa, γιατί εδώ και καιρό έχουμε συνειδητοποιήσει πως ο φασισμός (με ή χωρίς σβάστικα) έχει απλωθεί σε όλες τις πτυχές της ζωής μας.
Selanik (η τούρκικη ονομασία της Θεσσαλονίκης), γιατί σε πείσμα των ελληναράδων θα υπενθυμίζουμε ότι σ' αυτή την πόλη πάντα ζούσαν άνθρωποι διαφορετικών εθνικοτήτων που ήξεραν να συμβιώνουν και να παλευούν μαζί.
Δεν έχουμε καμία σχέση και είμαστε έχθρικοί με κόμματα, παπαδαριά, μαφίες (κάθε είδους) και media.
Σε περίπτωση που κάποιος/α ψηθεί να επικοινωνήσει μαζί μας:
antifasln@yahoo.gr
http://antifaselanik.blogspot.gr

Στα χέρια σας κρατάτε το 7ο τεύχος της έκδοσης δρόμου του antifa selanik... Θα ξεκινήσουμε με το θέμα που μονοπωλεί την επικαιρότητα που δεν είναι άλλο απο την εκλογική αναμέτρηση. Ας κάνουμε εν συντομία και αντικειμενικά (!) μερικά σχόλια για τα αποτελέσματα. Για ακόμη μια φορά τα έχει όλα ο νέος κοινοβουλευτικός μπαξές. Η ΝΔ, αν και έπεσε σε ποσοστά, απέδειξε ότι υπάρχουν πολλοί επωφελούμενοι και πλίθιοι σ' αυτήν την κωλοχώρα. Ο σύριζας και οι ανελ έστησαν τη νέα κυβέρνηση εθνικής συμφιλίωσης. Αντιμνημονιακοί πατριώτες/δεξιοί/σημαιοφόροι/αγανακτισμένοι /ψεκασμένοι/φιλοκυβερνητικοί/φιλοπουτινικοί/ ευρωαριστεροί/«ακροαριστεροί»/ανθρωπιστές «αντιφασίστες» και πάνω απ' όλα επίδοξοι επιχειρηματίες χωράνε όλοι στη μεγάλη αγκαλιά της εθνικής ενότητας ενάντια στην υποτιθέμενη γερμανική κατοχή. Από την άλλη, τα βοθρολύματα της ΧΑ πήραν περίπου τα ίδια ποσοστά δείχνοντας σε όλους πως ναι, στην Ελλάδα έχουμε μπόλικους φασίστες. Το ποτάμι και οι χιποστεροναζί εναλλακτικοί οπαδοί του μπήκαν πανηγυρικά στη βουλή, αν και αυτό θα θέλαμε να είναι ψέμα. Ο γραφειοκρατικός δεινόσαυρος του κκε που τόσο λατρεύουμε να μισούμε παρέμεινε σταθερός, μάλλον γιατί πολλοί αριστεροί στη θέα του σύριζα είχαν μια κάποια αναγούλα. Τους υπόλοιπους δεν αξίζει καν να τους αναφέρουμε.

Συμπερασματικά: Οι εκλογές μας προκαλούν ενστικτωδώς μια αποστροφή. Είμαστε κωλάνθρωποι; Ίσως! Αλλά δεν μπορούμε να το παίζουμε άσχετοι περιμένοντας την «ελπίδα που έρχεται», έτσι απλά για να νιώσουμε καλύτερα. Τι κάνουμε εμείς; Το πρώτο βήμα είναι να σταματήσουμε να τρέφουμε αυταπάτες. Το επόμενο είναι να οργανωθούμε συλλογικά με τους δικούς μας όρους, να παλέψουμε ενάντια στους διαχωρισμούς που μας επιβάλλει το κεφάλαιο και τέλος να επιβάλλουμε αυτά που επιτάσσει το ταξικό μας συμφέρον. Πώς; Αυτές οι απαντήσεις δεν δίνονται just in time. Ξέρουμε όμως πως απαιτούν οργάνωση, επιμονή και υπομονή...

το μεγάλο σταυροδρόμι

(α.κ.α. εκκλησία αγαπάει Αλέξη)

Ένα είναι το σίγουρο, πολλά θα μπορούσαμε να πούμε για τη δεξιά στροφή του σύριζα. Ωστόσο με το θέμα εκκλησία έχουμε μια ευαισθησία παραπάνω. Τι γυρεύει λοιπόν η αλεπού στο παζάρι; Από το 2012 και μετά, όταν στην Κουμουνδούρου κατάλαβαν πως -τέρμα η πλάκα- πλησιάζει η ώρα της κυβέρνησης, αναγκάστηκαν να συνάψουν μια σειρά σχέσεων με πολλά μπλοκ του κραταιού κεφαλαίου στην Ελλάδα. Ένα μέρος του είναι και το εκκλησιαστικό κεφάλαιο. Ναι, μιλάμε για επενδύσεις ακινήτων, άμισθη εργασία διάφορων ημίτρελων, άκρες με το βαθύ κράτος και αστρονομικούς λογαριασμούς. Θέλετε κι άλλα για να πεισθείτε;

Για εμάς κάθε θρησκεία ως θεσμός, ως αφήγηση, ως κεφάλαιο, πρέπει να αντιμετωπίζεται εχθρικά. Δεν είναι τυχαίο που η θρησκεία μια χαρά μπόρεσε να επιβιώσει (και να αναπτυχθεί) στον καπιταλιστικό κόσμο. Είναι που όλες αυτές οι μεταφυσικές αφηγήσεις για τον κόσμο τελικά μπορούν μια χαρά να υπακούουν στη θεολογία του εμπορεύματος.

Στο προκείμενο: Πρώτα πρώτα οι συριζαίοι παράτησαν τις φανφάρες για το διαχωρισμό κράτους-εκκλησίας και την πολυσυζητημένη φορολόγηση. Στη συνέχεια συμμετείχαν στο συνέδριο του ΑΠΘ με τίτλο: «εκκλησία και αριστερά», έτσι για να έχει και ένα «σοβαρό» ιδεολογικό background η υπερκωλοτούμπα. Τέλος άρχισαν να παίρνουν σβάρνα όλες τις εκκλησίες για να ανταλλάξουν ευχές, να πετάξουν σταυρούς και να απελευθερώσουν περιστέρια.Τώρα βέβαια θα βρουν πολλούς τρόπους για να δικαιολογηθούν: Οι ψεκασμένοι στραβώνουν με τις μαγκιές στο παπαδαριό, η διαπραγμάτευση προέχει και ο ελληνικός λαός πρέπει να μείνει ενωμένος, υπάρχουν και καλοί παπάδες (αυτό αλλάζει και την εκκλησία ως θεσμό;).

Κάποιοι παλιοί αριστεροί θα το ονόμαζαν χυδαιολογία. Εμείς που είμαστε λίγοι πιο ψυχροί το λέμε πολιτικό ρεαλισμό (realpolitik). Και στην ελλάδα είναι γνωστός ο κομβικός ρόλος της εκκλησίας για την αναπαραγωγή του καπιταλιστικού ψηφιδωτού. Είναι δεδομένο πως ό,τι και να αλλάξει η νέα κυβέρνηση ανελ-σύριζα, όσο και να «ανακουφίσει» από τα σκληρά (ομολογουμένως) μέτρα δεν παύει να είναι μία κυβέρνηση αστική. Που αναλαμβάνει να διαχειριστεί την καπιταλιστική σχέση. Μια κυβέρνηση που αυτοαποκαλείται -και όντως είναι- εθνικής ενότητας. Συνενώνει κάτω από τον εθνικό μανδύα αφεντικά και εργάτες/τριες που τα συμφέροντά τους είναι εξ ορισμού αντίθετα. Εμείς δεν μπορούμε να συμφιλιωθούμε με το ασυμβίβαστο. Εξάλλου αυτά τα λαϊκά μέτωπα μας φέρνουν ξινίλα...

Bonus 1

«Η θρησκευτική αντανάκλαση του πραγματικού κόσμου μπορεί γενικά να εξαφανιστεί μόνο από τη στιγμή που οι σχέσεις της καθημερινής πρακτικής ζωής θα εκφράζουν για τους ανθρώπους καθημερινά καταφανείς λογικές σχέσεις μεταξύ τους και προς τη φύση».

«Οι πηγές της θρησκείας δεν θα βρεθούν στον ουρανό αλλά εδώ στη Γη. Μόλις αυτή η διαστρεβλωμένη πραγματικότητα, της οποίας η θρησκεία είναι αντανάκλαση, διαλυθεί, η τελευταία θα πεθάνει από φυσικό θάνατο».

Κ. Μαρξ

Bonus 2

Για να μην πείτε πως κράζουμε μόνο την κυβερνοαριστερά, για τον Σαμαρά και τη σχέση του με τον Άνθιμο τι να πρωτογράψουμε πια; Φτάνει αυτό: Για αισθητικούς, πολιτικούς, ταξικούς λόγους όταν τους βλέπουμε ή τους ακούμε, τα δολοφονικά μας ένστικτα βαράνε κόκκινο...

Καλωσορίσατε! Επί της υποδοχής ο υπερτράγος - βοθρόλυμα Θεσσαλονίκης **`Ανθιμος**, αριστερά ο dictator **Παπαδόπουλος** και πιο πάνω ο έτερος της επταετίας **Παττακός**. Πίσω με το διακριτικό μενταγιόν ο μελετηρός επί χούντας πρώην αρχιεπίσκοπος **Χριστόδουλος**. Παρέες από τις λίγες ε;

Είμαι σαρλί σημαίνει να σκοτώνεις με στυλ δυτικό (είναι πιο σικ έτσι;)

Καταρχάς να ξεκαθαρίσουμε: Ποσώς μας ενδιαφέρει να μάθουμε αν οι δράστες της επίθεσης στο σαρλί ήταν πράκτορες ή όχι. Δεν συνηθίζουμε να μπαίνουμε σε χωράφια που δεν γνωρίζουμε.

Ευρώπη της ανοχής; Ευχαριστούμε, δεν θα πάρουμε.

Η Charlie hebdo ήταν μια εφημερίδα με μακρά ιστορία, την οποία πιθανόν να έχετε ψάξει στο διαδίκτυο. Εμείς αρκεί να κάνουμε μόνο μια-δυο αναφορές: Στην πρώτη της περίοδο (όπως και ο πρόγονός της, το HARA KIRI) ασχολούνταν με ζητήματα ταξικής πάλης, ενώ είχε όντως καυτηριάσει εύστοχα τόσο τον συντηρητισμό στη Γαλλία όσο και το γαλλοαλγερινό πόλεμο. Βέβαια από τότε τα πράγματα άλλαξαν. Σήμερα, ως μια καθιερωμένη (μεταξύ του κεφαλαίου του τύπου) εφημερίδα, συνέχιζε να καυτηριάζει με τις ευλογίες όλων τα «χρηστά ήθη», όμως φρόντιζε να μη βγάζει κουβέντα για τη σκληρή εξωτερική πολιτική του γαλλικού κράτους, με πιο πρόσφατο παράδειγμα την πολεμική επέμβαση στο Μάλι.

Η σατιρική εφημερίδα έδειχνε ιδιαίτερη προτίμηση στην παρουσίαση των μουσουλμάνων ως μιας κοινότητας ανθρώπων απολίτιστων, απροσάρμοστων, ανορθολογικών. Στη σημερινή Γαλλία, που οι μουσουλμάνοι αποτελούν μία δαιμονοποιημένη κοινότητα υποτελών, μία κοινότητα που δέχεται επίθεση από τις δομές εξουσίας και είναι καταδικασμένη να ζει στην πλειοψηφία της περιθωριοποιημένη, κόβουμε το χέρι μας πως οι διάφορες προκαταλήψεις δεν σπάνε με ηλίθιες γελοιογραφίες.

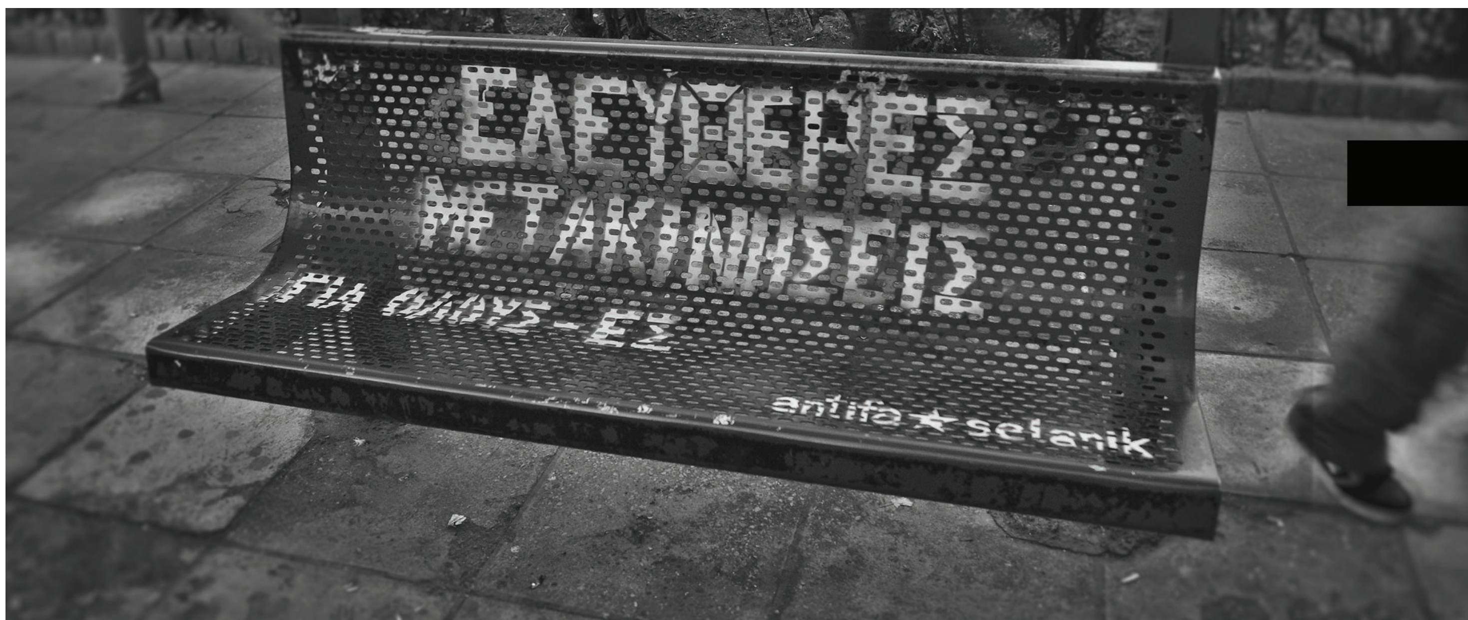

Ο φόβος ως όπλο των αφεντικών

Μετά τη διπλή επίθεση, στη γαλλική κοινή γνώμη επικράτησε φόβος, οργή και πανικός. Ο πληθυσμός αισθάνθηκε πως απειλείται από έναν «εξωτερικό» κίνδυνο. `Εναν κίνδυνο που προκαλεί ρίγη, χτυπάει εκεί που δεν το περιμένεις και μπορεί να είναι παντού. Μπορεί να είναι με την ίδια ευκολία τόσο η καρικατούρα του μουσουλμάνου που σιγοψιθυρίζει το κοράνι ζωσμένος με εκρηκτικά, όσο και ένας απλός καθημερινός τύπος που δεν θα προκαλούσε κανονικά υποψίες. `Ετσι, ο φόβος για τη συνεχή έκθεση στον κίνδυνο διαστέλλεται, όπως διαστέλλεται και το κράτος για να προστατεύσει την εθνική ασφάλεια και την «κοινωνική ευημερία». Αναμφίβολα, ο φόβος για οτιδήποτε παρεκκλίνει από τα εθνικά πρότυπα (διαβίωσης, σχέσεων, ιδεών, πολιτισμικών χαρακτηριστικών) που ορίζει το κάθε δυτικό κράτος για τον εαυτό του βρίσκει ανοιχτά μάτια και αυτιά στους ντόπιους υπηκόους των μητροπόλεων. Ο ρόλος των μμε στην ανάπτυξη και ανάδειξη αυτού του φόβου ήταν καθοριστικός. `Οπως στην ελλάδα έτσι και παντού βλέπουμε κάθε τόσο δημοσιεύματα με οπλισμένους και επικίνδυνους μουσουλμάνους, επιθέσεις που αποτράπηκαν λίγο πριν πεθάνουν χιλιάδες, αδίστακτους μουσουλμάνους που οργανώνουν συνομωσίες... Κανείς δεν αμφιβάλλει για την αγριότητα της επίθεσης, ωστόσο πρέπει να είσαι αφελής για να μην καταλάβεις τη χρησιμότητα αυτής της ομογενοποιημένης μάζας φοβικών.

Ο δυτικός κόσμος θέλει πολύ να δείχνει λαρτζ με την ελευθερία της έκφρασης και την πολιτιστική ελευθερία. `Ομως τα 3,5 εκατομμύρια γάλλων που κατέβηκαν στους δρόμους με σύνθημα το «je suis charlie» δεν είναι τίποτα άλλο από την κοινωνία των πολιτών. Η ύπαρξή τους ορίζεται άρρηκτα από την ύπαρξη του κράτους. `Ετσι, αργά ή γρήγορα, θα απαιτήσουν την πατρική αυστηρή παρέμβασή του για τη διασφάλιση της δυτικής δημοκρατίας. Οι διαδηλωτές ταυτίζονται συνειδητά ή όχι με την κρατική αφήγηση της πολιτικής.

Τους πιάνει η πρεμούρα για τους μουσουλμάνους που καταπιέζουν τις γυναίκες τους. Ταυτόχρονα, οι μουσουλμάνες γυναίκες που υποστηρίζουν την μαντίλα είναι οπισθοδρομικές, που ο δικός τους πεφωτισμένος και προηγμένος τρόπος ζωής θα τις οδηγήσει στην «ελευθερία». Κατά τα άλλα η ευρώπη, το «άνδρο του φεμινισμού», αρκεί να κρύβει επιμελώς τη μεγάλη πυκνότητα κωλόμπαρων και δικτύων trafficking που συντηρεί εντός της. Με λίγα λόγια, υπάρχουν οι ανώτεροι ευρωπαίοι που προσπαθούν να εκπολιτίσουν τα κτήνη. Πόση υποκριτική ρατσιστική δυσωδία να αντέξουμε πια; Πίσω από την επινόηση και διαχείριση της θεωρίας του «ισλαμικού κινδύνου», βρίσκουμε ξεκάθαρα τα δυτικά κράτη. Η ανάδειξή του αποτέλεσε δικαιολογία (ή καλύτερα το εργαλείο) του δυτικού ιμπεριαλισμού στη μέση ανατολή. `Ο,τι «φαινόμενα» φανατικών θρησκευόμενων δημιουργήθηκαν εκεί δεν πρέπει να διαβάζονται ξεχωριστά από αυτή την πολεμική συνθήκη που κρατάει τουλάχιστον δύο αιώνες. Γιατί γενιές αράβων μεγάλωσαν με τις δυτικές σφαίρες να σφυρίζουν στα αυτιά τους. Ανεξάρτητα από τα κίνητρα και την προέλευση αυτών των δραστών, είμαστε σίγουροι ότι από πίσω κρύβονται τα χρόνια αδιάλλακτου και βίαιου παρεμβατισμού στον αραβικό κόσμο. Και ίσως τελικά αυτή η επίθεση να γίνει η αφορμή για την ακόμη πιο έντονη περιστολή των δικαιωμάτων, ο στρατός που κάνει μπούκες «για καλό και για κακό» να γίνει μόνιμος και η δολοφονία 12 ανθρώπων να γίνει η αφορμή για να ξεπλυθεί η εκτεταμένη πολεμική επέμβαση του κράτους της Γαλλίας στην Αφρική και τη Μέση Ανατολή.

Που λέτε προχτές στο λεωφορείο ζήσαμε μια στιγμή απείρου κάλλους... Σε μία στάση, λοιπόν, περίμενε ένας μετανάστης μικροπωλητής για ν' ανέβει στο λεωφορείο κρατώντας ένα καρότσι εμπορεύματα. Ενώ το λεωφορείο κάνει στάση, ο οδηγός επιδεικτικά δεν ανοίγει την πόρτα στην οποία στεκόταν ο μετανάστης, ο οποίος τελικά τρέχει και προλαβαίνει στο τσακ να μπει από την άλλη πόρτα. Ο καλός μας οδηγός, ως άλλος μπάτσος σε περιπολία, ήθελε να εκπληρώσει όλα του τα καθήκοντα και ζήτησε από το μετανάστη -φωνάζοντάς τον από το μικρόφωνο- να του δείξει όχι μόνο το εισιτήριό του αλλά και τα χαρτιά που να επιβεβαιώνουν τη νόμιμη παραμονή του στην ελλαδάρα μας. Είναι ρε παιδί μου να μην νιώσεις αρμόδιος να ξεβρωμίσεις αυτή τη χώρα από την «πλέμπα», όπως συμπλήρωσε ένας ωραιότατος χουντικός παππούς, υποστηρίζοντας φυσικά τον οδηγό. Πάλι καλά που στο λεωφορείο υπήρξαν αρκετοί νοήμονες που έκραξαν τον οδηγό για τη συμπεριφορά του και υπερασπίστηκαν το δικαίωμα του μετανάστη να μην δείξει κανένα χαρτί στον αυτοδιορισμένο σωτήρα της χώρας.

Το λεωφορείο είναι μέσο προλεταριακό

Πολλοί από εμάς λοιπόν περνάμε ώρες της καθημερινότητάς μας εν αναμονή κάποιου λεωφορείου σε στάσεις της πόλης ή σαν σαρδέλες μέσα σε αυτό. Ντόπιοι/ες ή μετανάστες/στριες εργάτες και εργάτριες, φοιτητές και μαθήτριες. Άλλοι πάνε στη δουλειά, άλλοι αγωνιωδώς ψάχνουν για μία, σχολεία, φροντιστήρια ή πανεπιστήμιο οι τοπ προορισμοί. Και κάπου εδώ έρχεται η διόλου ευκαταφρόνητη αύξηση του εισιτηρίου, το οποίο ανέρχεται αισίως στο ι ευρώ και κάτι ψιλά. Και φυσικά ου γαρ έρχεται μόνον, αλλά με συνοδεία πληθώρας ελεγκτών και σεκιουριτάδων έτοιμων να πατάξουν το έγκλημα τη λαθρεπιβίβασης. Γιατί ΕΣΥ ασυνείδητε λαθρεπιβάτη ευθύνεσαι για την καταστροφή της οικονομίας! Γιατί ΕΣΥ κακομοίρη δεν αφήνεις τον οασθ να κερδοφορήσει με την ησυχία του! Γιατί λοιπόν εσύ αντιστέκεσαι σε ακόμα μία εκμετάλλευση των καθημερινών σου αναγκών;

`Ισως για λόγους ταξικούς και όχι μόνο...

είναι η δική μας απάντηση. Οι μετακινήσεις μας προς και από τις δουλειές μας δεν θα επιβαρύνουν τη δική μας τσέπη. Λύση δεν αποτελεί η μείωση του εισιτηρίου, αλλά να συνειδητοποιήσουμε το δικαίωμα στην ελεύθερη μετακίνηση. Γιατί, εκεί στα λεωφορεία που συναντιόμαστε καθημερινά, υπάρχουν πάντα αυτοί που επιλέγουν να μην χτυπήσουν εισιτήριο, εκείνες που παραχωρούν το επικυρωμένο εισιτήριο στον επόμενο επιβάτη, εκείνοι που με τις πράξεις τους παίρνουν θέση στον ταξικό πόλεμο. `Ολοι εμείς λοιπόν, αντιλαμβανόμενοι την επίθεση που δέχεται η τάξη μας, κάνουμε τα εξής:

Δεν χτυπάμε εισιτήριο.

Αν χτυπήσουμε, το παραχωρούμε στον επόμενο.

Στεκόμαστε δίπλα σε όσους και όσες δέχονται επίθεση ελεγκτή, τραμπούκου οδηγού και λοιπών αποβρασμάτων.

Σαμποτάρουμε τα ακυρωτικά μηχανήματα.

Λέμε στους ρατσιστές να βγάλουν το σκασμό.

anti.interview
μέρος πρώτο

Intro

x Το όνομα προέρχεται από το νόμο κατά του βανδαλισμού δημόσιας περιουσίας. Είναι τα άρθρα 381/382 του ποινικού κώδικα. `Ημασταν ήδη κόσμος που βάφαμε και μας άρεσε να κάνουμε πράγματα μαζί και μέσα σε έναν ενθουσιασμό εκείνη την περίοδο (2009 - 2010) προέκυψε να βγάλουμε ένα όνομα και να κάνουμε ένα crew το οποίο να μην είναι μόνο γκραφιτάδικο, αλλά να συνδέει όλα αυτά που κάνουμε και σκεφτόμαστε.

Graffiti

y Τις περισσότερες φορές μπορεί να μην απευθύνεται σε όλο τον κόσμο. Στην τελική δεν έχει κάτι κοινό όλος ο κόσμος για να απευθυνθείς σε όλους. Μέσω αυτού δημιουργούνται κάποιες κοινότητες γκραφιτάδων που τους νοιάζει πάρα πολύ το πώς θα απευθυνθούνε σε κόσμο της ίδιας φάσης. Υπάρχει ένας ζωντανός διάλογος μέσα σε αυτό. Σπάει το μονοπώλιο της αισθητικής και της διαμόρφωσης του χώρου από το κράτος, τις εταιρείες, τις διαφημίσεις κλπ. Δηλώνοντας ότι εδώ είμαστε, είναι και δικό μας αυτό το μέρος, έχουμε μια θέση εδώ. Από την άλλη αυτό που θα μπορούσε να πει κάποιος πολύ απλοϊκά είναι ότι είναι κάτι εγωιστικό, ότι απλά βγαίνεις και γράφεις το όνομά σου στο δρόμο.

z Υπάρχει μια εγγενής διαμαρτυρία στην πράξη του graffiti. `Οχι περιορισμένη στο παράνομο της υπόθεσης αλλά με μια αμφισβήτηση, μια διεκδίκηση και μια οικειοποίηση του δημόσιου χώρου τελικά. «Είναι μια πράξη ελευθερίας» μ' αρέσει να λέω. Το πώς γνωριστήκαμε όλοι αυτοί οι άνθρωποι, χωρίς να είναι απόλυτα ο κανόνας, γίνεται επειδή βλέπεις την υπογραφή του άλλου στο δρόμο, το στυλ, την τοποθεσία, τις ιστορίες που αρχίζεις να ακούς. Αρχίζεις να θες να τον γνωρίσεις από κοντά. Αυτό που δεν μπορεί να αποδοθεί πουθενά, ούτε στα έργα, ούτε στα βιβλία, είναι όλες οι σχέσεις αυτών που κάνουνε graffiti μεταξύ τους. Αυτό είναι το ένα κομμάτι και το δεύτερο είναι με τους απέξω, με όσους το βλέπουν, φίλους, γονείς, δασκάλους, μπάτσους, «φιλότεχνους» ή ό,τι άλλο. Κάπως έτσι ξεκίνησε και στη Νέα Υόρκη. `Ηταν οι υπογραφές των παιδιών από τα γκέτο που δεν είχανε κανένα άλλο τρόπο να ακουστούν, ήταν η φωνή τους τότε. Σε μια Νέα Υόρκη που είχε μια σειρά από συνθήκες αποκλεισμού, ρατσισμού, οικονομικής κρίσης, καινούριους μετανάστες να στοιβάζονται στα γκέτο και κοινωνικές και οικονομικές πολιτικές εναντίον των μειονοτήτων. Αυτοί βέβαια σε ορισμένες περιπτώσεις γράψανε και άλλα πράγματα, αλλά κυρίως έγραφαν το όνομα τους. `Ηταν μια δήλωση παρουσίας απέναντι σε όλους τους υπόλοιπους. Κάπως έτσι και εδώ παιδιά με εντελώς διαφορετικό background τα βρήκανε και έφτιαξαν, δεν θα πω τη μεγάλη κοινότητα του graffiti, θα πω μικρές κοινότητες. Αυτά είναι τα crew και οι ευρύτεροι κύκλοι. Να τονίσουμε ότι μπορείς να κάνεις graffiti και να είσαι ό,τι ομάδα θέλεις, να έχεις ό,τι σεξουαλικές προτιμήσεις θέλεις, να πιστεύεις σε όποιο θεό θέλεις ή να μη πιστεύεις. Το τι ενώνει ή όχι τους γκαφιτάδες υπάρχει στη «φάση», την πρακτική, όπως συμβαίνει στο παράνομο γκραφίτι. Υπάρχει και το «legal», το λες και «graffiti» ωστόσο πρόκειται για άλλη πρακτική..

x Οι περισσότεροι πιστεύουν ότι για να βάψεις τρένα, τοίχους πρέπει να είσαι hardcore τύπος, macho... Αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό να καταρριφθεί στο graffiti, ότι δηλαδή πρέπει όλοι να είμαστε με δέκα κιλά αρχίδια. Δεν υπάρχει και δεν ισχύει κάτι τέτοιο.

y `Ασε που με δέκα κιλά αρχίδια ούτε φράχτη δεν μπορείς να πηδήξεις...

Περιοδικό Πίσα

y Ήτανε γενικά στο μυαλό μας να βγάλουμε κάτι τέτοιο και κάπως έπεσε αυτό σαν ιδέα από παιδιά από τους NDA (graffiti crew από αθήνα). Θέλαμε να δείξουμε αφενός μια δύναμη που μπορεί να έχει το graffiti και το πώς μπορεί να πάρει «πιο πολύ πολιτικές» μορφές. Αφετέρου στους πολιτικοποιημένους, επειδή παίζει και ένας σνομπισμός σχετικά, να δείξουμε ότι πολιτικό δεν είναι μόνο αυτό που θα βάλει απαραίτητα τη στάμπα «γεια, εδώ αλφάδι» και ότι έχει να κάνει και με τον τρόπο που συναναστρέφονται ή γνωρίζονται όλοι αυτοί οι άνθρωποι. Τον τρόπο που δημιουργούν κοινότητες, που βρίσκουν στοιχειώδεις μορφές οργάνωσης μεταξύ τους, το πώς εκφράζονται, το πόσο τους απασχολεί κάτι κοινωνικά εκείνη τη περίοδο. Είναι σημαντικό να πούμε ότι ένα πράγμα που σε πολλούς γκραφιτάδες δεν άρεσε ήταν ότι βγάζαμε μια εικόνα του graffiti σαν σύνολο παρά σαν μεμονωμένα graffiti που το τάδε το έκανε ο ένας, το άλλο το έκανε ο άλλος. Τελοσπάντων σαν αυτό που βγαίνει συνολικά από εικόνες από την πόλη και από ταξίδια.

z Με λόγο και με μια επιλογή εικόνων που είχαν μια επιθετική αισθητική, λίγο βρώμικη... Ο λόγος, το σύνολο των εικόνων και όλο το περιοδικό εκφράζουν κάτι. Και πολλά από τα graffiti του είχαν πολιτικό περιεχόμενο. Και ήταν συλλογική δουλειά, αυτό το είπαμε;

x Γενικά, η graffiti κοινότητα είναι ένα μοντέλο μικρότερο ή μεγαλύτερο της κοινωνίας. Δηλαδή, ό,τι υπάρχει στην κοινωνία υπάρχει και μέσα σ' αυτό τον κόσμο ρε παιδί μου. Εντάξει όχι στο 100%, αλλά είναι το ίδιο πράμα. Δηλαδή, υπάρχουν και ταξικές διαφορές μεταξύ γκραφιτάδων υπάρχει και σνομπάρισμα και ρατσισμός και τα πάντα. Οπότε, πρέπει να κάνεις κάτι για να διαχωρίσεις τη θέση σου.

Στρατόπεδα συγκέντρωσης ποτέ και πουθενά

Στις 13/12 συμμετείχαμε ως antifa selanik στη δράση που κάλεσε η ομάδα «No lager Θεσσαλονίκης» έξω από το στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Παρανέστι Δράμας. Αρχικά, περίπου 300 σύντροφοι.ισσες από διάφορες πόλεις (Θεσ/νίκη, Δράμα, Ξάνθη, Γιάννενα...) συναντηθήκαμε στη Δράμα όπου μοιράστηκαν κείμενα. Στη συνέχεια, πήγαμε στο στρατόπεδο όπου στήσαμε μικροφωνική απ' έξω και φωνάζαμε συνθήματα για 2 ώρες. Οι μετανάστες ήταν στο προαύλιο φωνάζοντας κι αυτοί συνθήματα, παρά τις διαταγές των μπάτσων. Κάποια στιγμή, κάποιοι.ες μπήκαμε στο στρατόπεδο για να μιλήσουμε μαζί τους. Μας είπαν για τις άθλιες συνθήκες κράτησης (ελλείψεις σε είδη υγιεινής, ρούχα και ιατρική περίθαλψη, κακό φαγητό κτλ), για το ότι πολλοί έχουν ξεπεράσει τους 18 μήνες κράτησης (ανώτερο όριο κράτησης), για το ότι κρατούνται φυλακισμένοι 120 ανήλικοι (παρά τις σχετικές νομοθεσίες).

Θεωρούμε τέτοιου είδους δράσεις πολύ σημαντικές, ειδικά όταν μιλάμε για μετανάστες φυλακισμένους σε απομακρυσμένα στρατόπεδα στη μέση του πουθενά. Θέλουμε πρώτον να τους δείξουμε την αλληλεγγύη μας. Να ξέρουν πως μέσα στο φασιστικό βούρκο που μας τυλίγει υπάρχουν κάποιοι.ες που επιλέγουμε συνειδητά να στεκόμαστε δίπλα τους και όχι απέναντί τους, γιατί τους αναγνωρίζουμε ως το πιο υποτιμημένο κομμάτι της τάξης μας. Κι έπειτα, προσπαθούμε (και) έτσι να χτίσουμε σχέσεις πολιτικές μαζί τους. `Ετσι, θα οργανώνουμε καλύτερα και πιο γρήγορα την αλληλεγγύη μας στους αγώνες τους (εξεγέρσεις στα στρατόπεδα, απεργίες πείνας...), με ενημέρωση από τους ίδιους και όχι από τα media και τις ανακοινώσεις των μπάτσων.

Αναγνωρίζουμε πως τα κέντρα κράτησης είναι μία (πολύ συγκεκριμένη και βίαιη) έκφραση της γενικότερης αντιμεταναστευτικής πολιτικής κράτους και αφεντικών. Μια πολιτική που ξεδιπλώνεται και δίπλα μας, μέσα στις πόλεις (π.χ. με τα συνεχή κυνηγητά της αστυνομίας στους μετανάστες μικροπωλητές). Μια πολιτική που έχει υλικότατα οφέλη για ένα σωρό μικρά και μεγάλα αφεντικά (σκεφτείτε μόνο τις εταιρείες που προμηθεύουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης με φαγητό ή με καθαριστικά ή στρώματα).

`Εξω από τα κέντρα κράτησης και μέσα στις πόλεις, στεκόμαστε εχθρικά απέναντι σε κάθε μορφή της αντιμεταναστευτικής πολιτικής κράτους και αφεντικών και σε όλες τις εθνικιστικές-πατριωτικές ιδεολογίες που της δίνουν άλλοθι.

το κράτος έχει συνέχεια... στις δολοφονίες

Μετανάστης από την Υεμένη αυτοκτόνησε στις 11/2 το βράδυ στα κρατητήρια της Διεύθυνσης Αλλοδαπών στην Θεσσαλονίκη. Οι γιατροί δεν έκριναν απαραίτητη τη νοσηλεία του και απλώς του παρασχέθηκε φαρμακευτική αγωγή. Αυτοκτόνησε κάνοντας βρόγχο με την μπλούζα του στο λαιμό του.

Την ώρα που οι σκληρές διαπραγματεύσεις με τους ευρωπαίους εταίρους συνεχίζονται...

Ενώ οι έλληνες επιτέλους ενώθηκαν με μία φωνή για τα εθνικά τους δίκια ενάντια στο γερμανικό ζυγό...

Αφού οι λαομίσητοι μνημονιακοί πήγαν σπίτια τους...

Το ελληνικό κράτος, ένα καπιταλιστικό κράτος όπως και όλα τα άλλα, συνηγόρησε σε ακόμη μία δολοφονία μετανάστη εργάτη. `Ολα οι μηχανισμοί του, μαζί και σύσσωμος ο εθνικός κορμός, που δίνουν σάρκα και οστά στη μεγάλη ελληνική ιδέα, είναι αυτοί που βάζουν μπροστά την κρατική λειτουργία που ονομάζεται «διαχείριση μεταναστευτικών ροών». Τι κι αν ευαγγελίζονται τον «εξανθρωπισμό» αυτής της λειτουργίας; `Οσο η καπιταλιστική κρεατομηχανή είναι στο απυρόβλητο, τόσο θα υπάρχει ανάγκη για φτηνή εργασία από τους απογορευμένους μετανάστες/στριες εργάτες/τριες, τόσο επίσης θα χρειάζεται να υπάρχει το παράδειγμα προς αποφυγήν για τους ντόπιους/ιες. Οπότε η βίαιη διαχείριση των μεταναστών θα συνεχίζει ακάθεκτη. Το θέμα είναι πώς θα δούμε την αλήθεια χωρίς αφελείς συσκοτισμούς, ότι όλοι μαζί, με χαρτιά ή χωρίς είμαστε κομμάτι της ίδιας τάξης. Με τι τρόπο θα σπάσουμε τους διαχωρισμούς που μας επιβάλλονται, ακόμη κι αν τα ρεπορτάζ για τις στυλιστικές επιλογές του βαρουφάκη μας μπουκώνουν τα μυαλά...

antifa αυτοκόλλητα

όποια-ος θέλει να κολλήσει στη γειτονιά, στο λεωφορείο, στη δουλειά ή στο σχολείο του, ας μας στείλει ένα mail στο **antifasln@yahoo.gr**

οι μετανάστες
είναι αδέλφια ταξικά

στρατόπεδα συγκέντρωσης
ποτέ και πουθενά

antifa★selanik
αυτόνομος εργατικός αντιφασισμός

Για λόγους
ταξικής αξιοπρέπειας
στα λεωφορεία (και όχι μόνο)

Είμαστε περήφανα τζαμπατζήδες και δεν χτυπάμε εισιτήριο. Αν τελικά κόψουμε, δίνουμε το εισιτήριο στον επόμενο. Υπερασπιζόμαστε όσους επιβάτες δέχονται επίθεση ελεγκτή. Σαμποτάρουμε με κάθε τρόπο τα ακυρωτικά μηχανήματα. Και φυσικά λέμε στους ρατσιστές να βγάλουν το σκασμό.

antifa★selanik
αυτόνομος εργατικός αντιφασισμός

Λευτεριά
στους φυλακισμένους μετανάστες
στα στρατόπεδα συγκέντρωσης

antifa★selanik
αυτόνομος εργατικός αντιφασισμός

Με τους μετανάστες
είμαστε μαζί
επαναπροώθηση
σε μπάτσους
και ναζί!

antifa★selanik
αυτόνομος εργατικός αντιφασισμός

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ
ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ

antifa★selanik

στο λεωφορείο
μη χτυπάς εισιτήριο
χτύπα ελεγκτή

antifa★selanik

κρατάμε τις γειτονιές
καθαρές
από φασίστες κ ρατσιστές

Στις 09/08/14 δολοφονείται στο Φέργκιουσον του Μιζούρι ο 18χρονος Μάικλ Μπράουν από τον μπάτσο Ντάρεν Γουίλσον. Στην πόλη ξεσπά πολυήμερη εξέγερση. Στα τέλη Νοέμβρη σώμα ενόρκων αποφασίζει πως δεν υπάρχει καν λόγος ο Γουίλσον να περάσει από δίκη. Καινούργιες ταραχές ξεσπούν και πορείες σε όλη την Αμερική.

Λιτανεία επιβίωσης

[...]
Και όταν ο ήλιος ανατέλλει φοβόμαστε
πως μπορεί να μην μείνει στη θέση του
όταν ο ήλιος δύει φοβόμαστε
πως μπορεί να μην ανατείλει το πρωί
όταν τα στομάχια μας είναι γεμάτα φοβόμαστε
την βαρυστομαχιά
όταν τα στομάχια μας είναι άδεια φοβόμαστε
πως μπορεί να μην φάμε ξανά
όταν μας αγαπάνε φοβόμαστε
πως η αγάπη θα χαθεί
όταν είμαστε μόνοι.ες φοβόμαστε
πως η αγάπη δεν θα επιστρέψει ποτέ
και όταν μιλάμε φοβόμαστε
πως τα λόγια μας δεν θα ακουστούν
ούτε θα είναι καλοδεχούμενα
αλλά όταν σωπαίνουμε
συνεχίζουμε και πάλι να φοβόμαστε

Γι' αυτό είναι καλύτερο να μιλάμε
έχοντας στο νου
πως ποτέ δεν μας ήταν γραφτό να επιβιώσουμε

Audre Lorde (1934-1992)
Σύμφωνα με την ίδια ήταν: «Λεσβία, φεμινίστρια, μαύρη, ποιήτρια, μητέρα και ακτιβίστρια».

